

Poslední kabriolet

Máci

1. Polykám nasucho a zahřívá mě dech,
říkám si: "Tak už toho jednou provždy nech,"
vždyť zase nepřijde a budu si plést
rafičky hodinek a ulice měst,
nikdy nic neřekne a nechce si číst,
když poštou posílám jí za listem list,
a kdyby viděla, tak bude se smát,
jak růže kradený strkám za kabát.

R: Poslední kabriolet, ohohó, jsem já, a je mi sto let,
jsem křeslo s tíhou hosta, ohohó, od jedné sčítám do sta,
poslední Juan jsem Don, zvon zvoní "don-diri-don"
a hvězdy nad mou hlavou střídají levou-pravou.

2. Zůstávám sám nad sebou v údivu stát,
z jakýchžte dálek lze mít někoho rád,
někdo by plakal, jiný do něma pil,
někomu v počítači náhodou zbyl,
možná nás dělí jen pár směšných pater
a je to něco jako pravidla her,
vždyť každá víra staví do prázdna most,
a spadlých mostů - těch už bylo dost.

R: